

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE GEWATTEERDE DEKEN
(The Continental Quilt)

klucht in twee bedrijven

door

Joan Greening

Vertaling : Toneelfonds Janssens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.1150

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE GEWATTEERDE DEKEN* op te voeren moet de naam van auteur *JOAN GREENING* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1983 Toneelfonds J. Janssens/Joan Greening
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES:

MICHAEL FEATHER

RICHARD FEATHER

GLORIA GRANT

MARION FEATHER

ELIZABETH FEATHER

PRINCILLA PLANKTON

HUBERT

CARPINGTON

JULIA JONES

ANGELA LEYTON

HENRY FEATHER

Het stuk speelt zich af in de woonkamer van MICHAEL FEATHER
zijn appartement met drie slaapkamers.

EERSTE BEDRIJF: Laat op een zomeravond.

TWEEDE BEDRIJF: De volgende morgen.

TIJD: Het heden.

EERSTE BEDRIJF

(De woonkamer van de flat van Michael Feather. Laat op een zomeravond.)

(De flat is eenvoudig, maar comfortabel gemeubileerd, met een sofa, een leunstoel, een bartafeltje, een salontafel en een telefoontafeltje. Er zijn deuren die naar drie slaapkamers leiden. Andere deuren leiden naar de badkamer, de keuken en de doorgang voor het huis.)

(Als het doek op gaat, komt Mike Feather, knap, vijfendertig, uit de badkamer, gekleed in pyjama en kamerjas, doet de lichten uit en gaat in de richting van Slaapkamer 3. De deurbel gaat. Mike zucht, doet het licht weer aan, gaat naar de voordeur en opent die.)

(Dick Feather staat buiten. Hij is drieëndertig en ook knap.)

MIKE. Oh nee!

DICK. Oh, ja. Hallo, Mike.

MIKE. Hallo, Dick. Ik had het kunnen weten. Wat doe jij hier verdorie op dit nachtelijk uur?

DICK. Ik - euh - ik kwam zo maar eens langs.

MIKE. Met een reistas?

DICK. Dat klopt, en ik dacht : ik wip maar eens even binnen.

MIKE. In dat geval kun je maar beter weer naar buiten wippen. Ik ga naar bed.

DICK. Alsjeblieft, Mike, ik heb een beetje pech gehad.

MIKE. Ik ook!

DICK. Oh jee, wat is er met jou gebeurd?

MIKE. Jij bent hier gearriveerd.

DICK. Mike, laat me alsjeblieft hier blijven.

MIKE. Wat heb je nu weer uitgespookt?

DICK. Wel - eh - ik - eh -

MIKE. Weer een ruzie met Marion, neem ik aan.

DICK. Niet echt. Het was meer Marion die ruzie had met mij. Ze is niet erg tevreden. Ze heeft me buiten gegooid.

MIKE. Wat heeft ze gezegd?

DICK. Eruit.

MIKE. En heeft dat gewerkt?

DICK. Oh ja, ik ben ervandoor gegaan.

MIKE. Dat moet ik onthouden. "Eruit" en hij verdwijnt.

DICK. Nee, dat zou ik niet doen als jij dat zou zeggen. Ik zou dan weten dat het niet echt gemeend was. Ik kan altijd

vertrouwen op jouw intrinsieke goedheid, je vriendelijke aard, je gevoel voor je familie. Oh, jij bent een prachtbroer.

MIKE. En jij bent een luis! Als je niet oppast, dan eindig je nog zoals vader. Jij brengt jezelf ook altijd in moeilijkheden, hé? Je zou moeten proberen een kalm, ordelijk bestaan te leiden, zoals ik.

DICK. Mag ik alsjeblieft hier blijven, Mike? Ik kan niet wéér terug naar moeder thuis gaan.

MIKE. Wéér?

DICK. Ik ben daar deze maand al drie keer geweest.

MIKE. Oh Dick! Wat is er nu deze keer weer gebeurd?

DICK. Het is mijn schuld niet. Voor één keer is het echt mijn schuld niet.

MICK. Dat is zo eens iets anders. Wat heeft Marion dan gedaan?

DICK. Zij - eh - ze is te vroeg naar huis gekomen.

MIKE. Ze is te vroeg naar huis gekomen? Waar heb je het in vredesnaam over?

DICK. Ze heeft me bij iets betrappt.

MIKE. Je betrappt? Waar was je dan?

DICK. Gewoon, in de slaapkamer.

MIKE. Maar je zei dat ze je bij iets betrappt had.

DICK. Dat is ook zo. In de slaapkamer met Angela Leyton.

MIKE. Ik schaam me voor jou. In de slaapkamer met Angela Leyton, en je zegt dat het allemaal de schuld van Marion is.

DICK. Dat is ook zo. Ik toonde haar alleen maar onze nieuwe gewatteerde deken, maar Marion wou me niet geloven.

MIKE. Dat verbaast me helemaal niet. Ik ben nog niet zo zeker dat ik jou geloof. En dan zei ze "Eruit."

DICK. Euh - ja.

MIKE. Is dat alles?

DICK. Euh - nee.

MIKE. Komaan, laat het hele verhaal maar horen.

DICK. In feite zei ze "Kom van onder die deken uit.". We probeerden ze alleen maar even.

MIKE. Wat proberen?

DICK. De deken.

MIKE. De deken?

DICK. Ja.

MIKE. En wie is die Angela Leyton?

DICK. Oh Mike - ze is fantastisch. Ze woont vlak naast ons en ik heb haar ontmoet op de dag nadat wij verhuisd waren. Eén

MIKE. En een gewatteerde deken.

DICK. Oh, voor jou is dat allemaal niks. Jij bent niet getrouwd. Het moet heerlijk zijn om alleen te wonen.

MIKE. Dwaal maar niet af. Wat ga je nu doen?

DICK. Hier blijven?

MIKE. O.K. Alleen maar voor vannacht, maar je zult in de kleine kamer moeten slapen. Ik zal wat lakens gaan halen. Ik neem aan dat je je nieuwe gewatteerde deken wel niet meegebracht hebt. (Mike gaat af naar de badkamer.)

(Dick schenkt zich een drankje uit en zet zich in de leunstoel.)

(Gloria komt uit Slaapkamer 3. Ze is tweeëntwintig, knap en verstandig.)

GLORIA. Komaan, schatje. Ik zit daar maar te wachten en te wacht. Kom je niet naar bed? Straks is de nacht alweer voorbij.

DICK. (Staat op.) Euh - ik denk dat je het tegen de verkeerde man hebt.

GLORIA. Dat zou ik niet durven zeggen. Een andere misschien wel. Wie ben jij?

DICK. Ik ben Dick. De broer van Mike. Het is me meer dan aangenaam om jou te ontmoeten.

GLORIA. Oh, Mike heeft me nooit verteld dat hij een broer had.

DICK. Mike heeft me nooit verteld dat hij jou had.

GLORIA. Oh, hij heeft geen - euh - geen tijd gehad, bedoel ik. Ik ben hier pas vandaag komen wonen. Ik ben Gloria.

DICK. Dus jij gaat hier samenwonen met Mike - daarbinnen?

GLORIA. Ja. Is het geen prachtige flat? En ze wordt met de minuut beter. Wat doe jij hier?

DICK. Mike laat mij vannacht hier blijven. Mijn vrouw is een beetje kwaad op mij.

GLORIA. Stoute jongen geweest?

DICK. Nee, toch niet. Daar had ik geen tijd voor.

GLORIA. Vertel het me maar. Wat heb je uitgericht?

DICK. We waren het niet eens over de nieuwe gewatteerde deken.

GLORIA. Wie het grootste stuk kreeg, bedoel je?

DICK. Ja, zoiets.

GLORIA. Ja, dat ken ik. Ik heb ook eens zo'n ervaring gehad.

DICK. Echt?

GLORIA. Oh ja, iedere keer toen hij zich omdraaide - zat ik zonder.

DICK. Zonder wat?

GLORIA. Zonder gewatteerde deken.

DICK. En dat was dan het einde?

GLORIA. Natuurlijk. Daarna hebben we gewone dekens genomen.

DICK. Oh?

GLORIA. Waar ga jij slapen?

DICK. Daarbinnen.

GLORIA. Zal ik de kamer voor je in orde brengen?

DICK. Oh nee, bedankt. Mike haalt de lakens al.

GLORIA. Ik zal het bed voor je opmaken. Daar ben ik erg goed in.

DICK. Daar ben ik van overtuigd.

(Mike komt uit de badkamer met de lakens.)

MIKE. Oh, ik zie dat jullie al kennis gemaakt hebben.

DICK. Dit heb je stil gehouden hé?

MIKE. Ja, en dat ga jij ook doen hé? Als je tenminste weet wat goed voor je is.

GLORIA. Waarom heb je me niet verteld dat je zo'n toffe broer hebt? Geef mij die maar. Ik ga hem helpen. (Ze neemt de lakens en ze neemt Dick bij de hand.)

MIKE. Blijf niet te lang weg en wees niet té behulpzaam.

(Gloria en Dick gaan af naar Slaapkamer 1.)

(De deurbel gaat. Mike doet de voordeur open.)

(Marion staat buiten. Ze is dertig, en aantrekkelijk.)

Marion! Hallo zeg. Hoe gaat het met je? Mooie avond, niet?

MARION. Wat is er met jou aan de hand, Mike? Waarom vraag je me niet om binnen te komen?

MIKE. Hm - euh - ik stond net op het punt om naar bed te gaan. Dat is niet bepaald het goede ogenblik om gezellig te doen. Kom morgen maar eens terug. Morgen zal ik je graag ontvangen. (Hij probeert de deur dicht te doen.)

MARION. Wil je alsjeblieft ophouden zo dwaas te doen en me binnen laten. Ik wil met je praten.

(Ze duwt hem opzij. Ze heeft een weekendtas bij.)

MIKE. Haast je dan alsjeblieft. Ik ga dadelijk naar bed. Ik heb net een vreselijke hoofdpijn gekregen.

MARION. Maak je geen zorgen, hoor. Ik heb schitterende pillen in mijn toilettas. Ik zal je er een geven als ik uitgepakt heb.

MIKE. Uitgepakt! Je kunt toch niet bedoelen dat je hier wil blijven! Wat is er mis met jouw eigen huis?

MARION. Daar wil ik nu precies met je over praten.

MIKE. Wel, haast je. Ik heb nog pijn in mijn rug ook.

MARION. Oh, Mike, wij hebben het altijd goed met elkaar kunnen

vinden hé?

MIKE. Ja - ah.

MARION. Wel, ik wil dat je me helpt.

MIKE. Dat zal ik doen, als ik dat kan. Waar gaat het allemaal over?

MARION. Geef me iets te drinken, wil je?

MIKE. Zoals gewoonlijk?

MARION. Ja, alsjeblieft.

MIKE. Vooruit maar, vertel oom Mike er maar alles van.

MARION. Wist jij dat Dick een andere vrouw heeft?

MIKE. Kijk, Marion, Dick is mijn broer. Er is nog zoiets als trouw aan je familie en zo...

MARION. Je bedoelt dat je het me niet zou zeggen als je iets wist.

MIKE. Misschien kun je me maar beter jouw kant van het verhaal vertellen.

MARION. Je weet dat we een week geleden in ons nieuwe huis getrokken zijn?

MIKE. Ja.

MARION. De eerste dag was schitterend. En toen hebben we onze nieuwe buur ontmoet.

MIKE. Nieuwe buur?

MARION. Angela Leyton. Het is een teef en ze vindt elke man een persoonlijke uitdaging. Dick, die al niet zo'n sterke wil heeft, moest maar één blik op haar werpen en hij was al voor haar gewonnen. Vanavond moest ik weg, en toen ik terugkwam - daar waren ze dan.

MIKE. Waar?

MARION. Kun je dat niet raden? En dan probeerden ze me het een of ander absurd verhaal te vertellen over het uittesten van de nieuwe gewatteerde deken.

MIKE. En je geloofde hen niet?

MARION. Zou jij dat hebben gedaan?

MIKE. Wel...

MARION. En nu is hij naar zijn moeder gegaan.

MIKE. Hoe weet je dat?

MARION. Dat doet hij altijd als wij ruzie hebben.

MIKE. Ik wou dat het waar was.

MARION. Wat zei je ?

MIKE. Ik zei dat ik hoofdpijn had.

MARION. Het spijt me dat ik jou alles over mijn zorgen moet vertellen - maar Mike - ik heb een paar vreselijke dingen

tegen hem gezegd en ik weet niet wat ik moet doen.

MIKE. Je wil hem terug?

MARION. Alleen als zij hem opgeeft.

MIKE. Is ze erg knap?

MARION. Oh ja, dat is ze, zelfs al haat ik haar.

MIKE. Ik begrijp toch nog niet goed wat jij nu hier komt doen.

MARION. Nee, ik ook niet. Maar ik dacht maar dat, als ik hier zou zijn op het moment dat hij terugkwam - als hij al terug komt - dat hij dan misschien zou denken dat ik er met een andere man vandoor was en vreselijk jaloers zou zijn. Wat denk je daar van?

MIKE. Nee, dat werkt vast niet. Ik denk dat je maar beter terug naar huis gaat en er nog eens over nadenkt.

MARION. Ik ga niet naar huis. Je moet me hier laten blijven. Mike, ik heb net een prachtidée. Wat zou je er van denken als wij nu eens deden alsof we een affaire hadden?

MIKE. Wie?

MARION. Jij en ik.

MIKE. Ik dacht al dat je dat gezegd had.

MARION. Dan zou hij pas goed jaloers zijn. Hij heeft jou altijd al benijd.

MIKE. Dit keer zou hij niet jaloers zijn.

MARION. Wat zei je?

MIKE. Daar kan ik het niet mee eens zijn.

MARION. Waarom niet?

MIKE. Het zou hem niet bevallen. Hij zou woedend zijn. Hij zou wel eens kunnen proberen me te wurgen.

MARION. Juist. Dat is nu precies wat ik wil.

MIKE. Maar ik niet.

MARION. (Gaat in de richting van de slaapkamer.) Dit is jouw slaapkamer hé?

MIKE. Ja, maar je kunt daar niet naar binnen gaan.

MARION. Natuurlijk kan ik dat. Ik moet me omkleden als we willen dat het er echt uit ziet.

MIKE. Nee, dat weiger ik. Het is een stom idee. Hoe moet hij er ooit iets over te weten komen?

MARION. Doordat jij hem onder het een of andere voorwendsel hierheen gaat halen.

MIKE. Wat voor voorwendsel?

MARION. Dat weet ik niet. Ik kan niet aan alles denken. Jij bent hier de man met de ideeën.

MIKE. Mijn hoofd is leeg op het ogenblik.

MARION. Ga daar zitten en denk goed na. Ik ga me omkleden.

(Marion gaat af naar Slaapkamer 3.)

(Mike gaat zich een flinke borrel uitschenken en drinkt die in één teug uit. De deurbel gaat. Hij gaat open doen.)

(Elizabeth Feather staat buiten. Ze is een dominerende vrouw van vijfenvijftig. Ze draagt een koffer.)

MIKE. Moeder. Wat doe jij hier? Je kunt niet binnen komen. Ik ben ziek, heel ziek. Ik zal je nog aansteken. Je moet weer naar huis gaan. Het zou wel eens de pest of lepra of de gele koorts kunnen zijn.

ELIZABETH. Je ziet er anders niet ziek uit. Niks dat een flinke dosis wonderolie niet weer in orde kan brengen.

MIKE. Moeder, waarom heb jij een koffer bij?

ELIZABETH. Omdat ik hier wil blijven.

MIKE. Dat kan ik niet geloven.

ELIZABETH. Ik wist dat je aangenaam verrast zou zijn.

MIKE. Ik ben in extase.

ELIZABETH. Ik hoop dat je niet gedronken hebt.

MIKE. Oh, moeder, hoe kun je?

ELIZABETH. Ik denk dat het maar goed is dat ik gekomen ben, zodat ik een oogje op je kan houden.

MIKE. Waar is pa?

ELIZABETH. Ik heb je vader verlaten.

MIKE. Oh, wat is dat naar.

ELIZABETH. Wat zei je?

MIKE. Zet je daar maar.

ELIZABETH. Dank je, Michael. Je vader is echt onuitstaanbaar en ik weiger om nog langer bij hem te blijven. Ik kom hier wonen en voor jou zorgen. Dat zal je wel bevallen hé? Alleen wij tweetjes.

MIKE. En al de rest.

ELIZABETH. Pardon?

MIKE. Moeder weet het best. Wat heeft pa eigenlijk precies gedaan

ELIZABETH. Je zult het nauwelijks kunnen geloven.

MIKE. Probeer eens.

ELIZABETH. Toen ik thuis kwam van mijn bridgeclub vond ik hem voor de TV.

MIKE. En dan?

ELIZABETH. Er stond een ontuchtig programma op. Eén waarvan ik hem verboden had er naar te kijken.

MIKE. Is dat alles?

ELIZABETH. Nee, Michael, dat is niet alles. Hij genoot er van!

MIKE. Arme ouwe pa!

ELIZABETH. Wat zei je?

MIKE. Het is niet waar!

ELIZABETH. Dat is het wel.

MIKE. Ik vind dat je hem nog een kans moet geven. Waarom ga je niet terug naar huis om het weer goed te maken?

ELIZABETH. Ik, het goedmaken met hem, als het allemaal zijn schuld is? Beslist niet. Je kunt maar beter wat lakens halen, zodat ik mijn bed kan opmaken. Welke kamer wordt die van mij?

MIKE. (Rekent in gedachten vlug uit welke slaapkamer er nog vrij is en wijst dan op Slaapkamer 2.) Deze, moeder.

ELIZABETH. Ik zal daar vannacht slapen, maar ik verwacht van jou dat je morgen je spullen uit de grote kamer haalt, zodat ik die kan nemen.

MIKE. Ja, moeder, maar je zult het thuis echt beter hebben.

ELIZABETH. Ik blijf.

MIKE. Verdomde pest.

ELIZABETH. Pardon?

MIKE. Oh, mij best - ik haal de lakens.

(Mike gaat af naar de badkamer.)

(De deurbel gaat. Elizabeth doet de voordeur open.)

(Priscilla Plankton komt binnen. Ze is een oude vrijster van negenendertig.)

ELIZABETH. Ja?

JUFFROU PLANKTON. Oh - eh - is - eh - is Michael er niet?

ELIZABETH. Waar hebt U hem voor nodig?

JUFFROU PLANKTON. Ik wil dat hij mij helpt.

ELIZABETH. Wel, dat kan hij vanavond niet.

JUFFROU PLANKTON. Is hij er dan niet?

ELIZABETH. Ja, maar hij is bezig?

JUFFROU PLANKTON. Ik zou hem niet lang ophouden.

ELIZABETH. Wie bent U eigenlijk?

JUFFROU PLANKTON. Ik ben zijn buurvrouw van die kant.

ELIZABETH. Hebt U de gewoonte om jonge mannen om deze tijd van de nacht op te zoeken?

JUFFROU PLANKTON. Oh nee, alleen als ik wanhopig ben.

ELIZABETH. Waarvoor wanhopig?

JUFFROU PLANKTON. Als ik wanhopig hulp nodig heb.

ELIZABETH. Wel, kan het niet tot morgen wachten?

JUFFROUW PLANKTON. Ik neem aan van wel. Ik wacht al zolang.

ELIZABETH. Toch niet. U bent maar net gearriveerd.

JUFFROUW PLANKTON. Bent U zeker dat Michael niet heel even met mij zou kunnen spreken?

ELIZABETH. Natuurlijk kan hij dat niet. Tenzij hij door de muren heen zou kunnen kijken. Hij is in de badkamer.

JUFFROUW PLANKTON. Oh, wel, in dat geval kan ik maar beter later eens terugkomen.

ELIZABETH. Ja, veel later. Bij voorkeur morgenvroeg. Ik keur het niet goed dat de mensen op dit uur bij mijn zoon komen aankloppen.

JUFFROUW PLANKTON. Michael is Uw zoon?

ELIZABETH. Natuurlijk is hij dat.

JUFFROUW PLANKTON. Wat een opluchting. Ik dacht al dat hij van smaak veranderd was.

ELIZABETH. Zijn smaak voor wat?

JUFFROUW PLANKTON. Mei- ijsjes. Ijsjes, hij houdt van chocoladeijs.

ELIZABETH. Wat bedoelt U? In welk opzicht is zijn smaak dan veranderd?

JUFFROUW PLANKTON. Vroeger gaf hij de voorkeur aan vanille.

ELIZABETH. Niet waar. Als kleine jongen heb ik hem nooit toegestaan om ijs te eten.

JUFFROUW PLANKTON. Wel, natuurlijk kende ik hem toen nog niet.

ELIZABETH. Nee, U zou wel wat te oud geweest zijn om zijn speelmakertje te kunnen zijn.

JUFFROUW PLANKTON. Ik ben er van overtuigd dat hij een erg aardig jongetje was.

ELIZABETH. Ja, hij had een gouden hart. Hij is niks veranderd.

JUFFROUW PLANKTON. Dat heeft hij jou vast nooit verteld.

ELIZABETH. Wat zei U?

JUFFROUW PLANKTON. Ik ben blij dat U mij dat hebt verteld.

ELIZABETH. Ja, ik heb nooit enige moeilijkheden met hem gehad. En nu hij volwassen is, is dat nog net hetzelfde. Hij heeft zich altijd voorbeeldig gedragen. Hij aardt naar mij natuurlijk.

JUFFROUW PLANKTON. Is hij Uw enige zoon?

ELIZABETH. Oh nee, ik heb er nog een. Maar dat is een heel ander type. Hij is nooit geregeld gaan leven. Dat is een grote zorg voor mij.

JUFFROUW PLANKTON. U zou graag hebben dat hij een vriendinnetje had?

ELIZABETH. Beslist niet.

JUFFROUW PLANKTON. U kunt hem niet eeuwig bij U houden.

ELIZABETH. Hij schijnt te denken van wel.

JUFFROUW PLANKTON. Hij zou misschien wat rustiger gaan leven als hij een vrouw had.

ELIZABETH. Oh nee, toch niet. Hij heeft er een, en dat heeft geen verschil gemaakt. Hij is nooit bij haar.

JUFFROUW PLANKTON. Waar is hij dan?

ELIZABETH. Als hij niet bij mij is, dan is hij gewoonlijk hier bij Michael. Ik ben daar in zekere zin wel blij om, omdat Michael zo'n goed voorbeeld voor hem is. Hij toont hem de juiste manier om alles te doen.

JUFFROUW PLANKTON. Alles?

ELIZABETH. Ja.

JUFFROUW PLANKTON. Ik neem aan dat hij nu niet hier is.

ELIZABETH. Nee, nee. Hij zal wel thuis zijn.

JUFFROUW PLANKTON. Ik zou zeker zijn adres niet kunnen krijgen?

ELIZABETH. Nee, dat kunt U beslist niet.

JUFFROUW PLANKTON. Het was maar een idee.

ELIZABETH. Is het Uw gewoonte om overal naar het adres van jonge mannen te vragen?

JUFFROUW PLANKTON. Een gewoonte niet - maar overmorgen word ik er veertig...

ELIZABETH. Werkelijk - U ziet er een stuk ouder uit.

JUFFROUW PLANKTON. En ik wil iets doen wat ik nog nooit eerder gedaan heb - voor ik veertig ben.

ELIZABETH. Wel, U gaat dat beslist niet met mijn zoons doen.

JUFFROUW PLANKTON. Nee, nee, U begrijpt mij verkeerd. Ik wil "Ja" zeggen op een huwelijksaanzoek.

ELIZABETH. Ik ben bang dat mijn zoons U dat genoeg niet kunnen doen. Richard is al getrouwd en Michael zou nooit iets te maken willen hebben met een veertigjarige vrouw.

JUFFROUW PLANKTON. Een negenendertigjarige vrouw.

ELIZABETH. Nee, nog altijd veel te oud.

JUFFROUW PLANKTON. Maar ik wil niet dat zij mij vragen, ik wil dat iemand anders mij vraagt.

ELIZABETH. Als U nog maar twee dagen hebt, dan stel ik voor dat U al maar begint te zoeken.

JUFFROUW PLANKTON. Maar ik wil Michael spreken om hem om raad te vragen hoe ik...

ELIZABETH. Hij zou U hetzelfde zeggen. Gaat U nu maar.

JUFFROUW PLANKTON. Maar ik weet niet hoe...

ELIZABETH. Ik weet niet waar U om deze tijd in de nacht iemand zou kunnen vinden om U een aanzoek te doen, maar als U mijn raad wil aannemen....

JUFFROUW PLANKTON. Ja?

ELIZABETH. Verspil Uw tijd dan niet hier.

(Elizabeth duwt juffrouw Plankton de voordeur uit. Gloria komt binnen uit Slaapkamer 1.)

En wie, als ik mag vragen, bent U? En wat doet U in de flat van mijn zoon?

GLORIA. De flat van Uw zoon?

ELIZABETH. Ja, ik ben de moeder van Michael. Wat doet U hier en dan nog wel op die absurde manier gekleed?

GLORIA. Wat bedoelt U? Dit is mijn nieuwe nachtponnetje. Het is de nieuwe romantische mode.

ELIZABETH. Het ziet er beslist uit of U er zo zou kunnen uit vallen. U zult zich nog een dodelijke verkoudheid op de hals halen. Moet U daar geen flanelletje onder dragen?

GLORIA. Een flanelletje!

ELIZABETH. Ja, je moet altijd een flanelletje dragen, hoe warm het ook schijnt te zijn.

GLORIA. Wat - zelfs in bed?

ELIZABETH. In het bijzonder in bed.

GLORIA. Ik draag dit gewoonlijk ook niet. Ik hou ervan om te slapen zonder een draad aan mijn lijf. Dit dient alleen maar om er mee door het vertrek te fladderen.

ELIZABETH. U slaapt zonder een draad aan het lijf?

GLORIA. Oh ja, het is een heerlijk gevoel. Spaart tijd, 's morgens ook. U zou het eens moeten proberen.

ELIZABETH. Mijn borst is veel te delikaat om aan de nachtlucht blootgesteld te worden. Nu, ik heb U gevraagd wat U in de flat van mijn zoon deed, niet wat U allemaal voor onbescheiden gewoontes had.

GLORIA. Ik logeer hier.

ELIZABETH. Hier logeren! Dat bevalt me niet. Ik hoop dat U hiermee niet wil zeggen wat ik denk dat U hiermee wil zeggen.

GLORIA. Ik was me niet bewust dat ik daar iets mee wou zeggen. Ik zei alleen maar dat ik hier logeerde.

ELIZABETH. Toch niet - in dezelfde kamer als mijn zoon zeker?

GLORIA. Beslist niet. Alsof ik in hem zou geïnteresseerd zijn.

ELIZABETH. Wat bedoelt U? Wat is er verkeerd aan Michael?

GLORIA. Voor zover ik weet niks. Ik heb alleen iemand beter gevonden.

ELIZABETH. Beter dan mijn zoon?

GLORIA. Oh ja. Mijn vriend woont hiernaast. Ik logeer hier alleen maar omdat het niet correct zou zijn om in dezelfde flat te slapen voor wij getrouwd zijn.

ELIZABETH. Bewonderenswaardige gevoelens. Het gaat er al raar genoeg aan toe de laatste tijd. Ik ben blij dat mijn zoon een vlekkeloos leven leidt. Hij aardt natuurlijk naar mij.

GLORIA. Verdomd!

ELIZABETH. Wat zei U?

GLORIA. Eh- gezond.

ELIZABETH. Wie?

GLORIA. Ik.

ELIZABETH. Bent U gezond?

GLORIA. Ja, bedankt voor de belangstelling!

(Mike komt uit de badkamer, ziet Gloria en moeder en probeert weer te verdwijnen.)

Het is in orde, Mike. Ik was net aan je moeder aan het uitleggen dat mijn vriend hiernaast woont en dat jij zo vriendelijk was om te zeggen dat ik wel in jouw reservekamer kon slapen. En daar ga ik vannacht ook slapen, hé, de hele nacht, O.K.?
(Gloria gaat af naar Slaapkamer 1.)

MIKE. Oh nee.

ELIZABETH. Wat zei je?

MIKE. O.K.

ELIZABETH. Oh, tussen haakjes, er is hier de een of andere gekkin geweest die iemand zocht om haar een huwelijksaanzoek te doen.

MIKE. Hoe heette ze?

ELIZABETH. Ik weet het niet, ik heb het haar niet gevraagd. Ik heb gezegd dat jij niet geïnteresseerd was.

MIKE. Hoe zag ze er uit?

ELIZABETH. Oud en onelegant.

MIKE. Heel juist, moeder, ik zou niet geïnteresseerd zijn.

ELIZABETH. Maar natuurlijk niet. Voorbeeldig leven. Wel, als je me nu mijn lakens zou willen geven, dan ga ik maar naar bed. Ik zie je dan morgenvroeg wel.

MIKE. Jammer genoeg wel!

ELIZABETH. Wat zei je?

MIKE. Slaapwel.